

hoogstens, bijna steeds op steenen, pijlers van waterbouwwerken of takken aantreft.

De statoblasten zijn breed elleptisch.

2°. *Plumatella repens* L. (fig. 12). De koloniën zijn hier soms wel 35 cM. groot, en geweiachtig vertakt. Ze komt in stilstaand water 't meest voor op allerlei waterplanten, doch ook op schelpen en steenen. Meestal liggen ze vlak tegen 't voorwerp waar zij zich op bevinden aan. Men treft bij deze vooral, doch niet uitsluitend, drijvende statoblasten aan (fig. 11).

3°. *Lophopus crystallinus*, een bij ons zeldzame soort, die een slechts 1 cM. groote kolonie vormt, welke zakvormig en geleiachtig is.

De ongeveer 1 m.M. groote statoblasten, die bij *Lophopus* steeds een drijfring hebben, zijn voor genoemd genus zeer kenmerkend gevord daar de drijfring aan twee zijden in een eigenaardig gebogen puntje uitloopt (fig. 14).

De kolonies kan men op allerlei voorwerpen in 't water aantreffen.

Leeuwarden.

G. A. POSTHUMA.

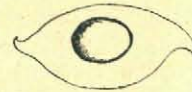

Fig. 13. Statoblast van *Lophopus crystallinus*.

EEN AARDIG AVONTUUR.

ET was op een prachtige Lentedag, in het begin van de maand Mei, dat ik een aardige wandeling van ruim twintig kilometer hier in de buurt maakte, toen ik bij het dorp Giekerk gekomen, nu mijn beenen eens wat rust en daarentegen mijn maag eens wat werk wilde geven.

Teneinde dit loffelijke voornemen ten uitvoer te brengen, ging ik lekker languit in 't malsche gras liggen, om zoo mijn boterhammen te eten. Het werd echter geen ongestoorde maaltijd, want ik zag al dadelijk een dikken oliekever tusschen de grassprietjes, de aardige mozaikblaadjes van de Klimopbladige Eereprijs (zie figuur), doorscharrelen.

Het was een van de gewoonste soorten, namelijk *Meloë proscarabeus* L.

Wanneer ik het dier een beetje plaagde, perste het een druppeltje van zijn olieachtige, gele bloed uit zijn kniegewrichten, doordat het z'n abdomen (achterlijf), samentrok en zodoende met kracht het bloed in zijn pooten stuwde, tevens trok het de pooten zoo stijf mogelijk tegen zijn lichaam aan, waarbij de opening tusschen dij en scheen vrij komt en zodoende het bloed, dat onze huid eenigszing aantast, in de gelegenheid stelt uit te treden.

Buitengewoon merkwaardig is bij het genus *Meloë* de ontwikkelingsgeschiedenis, die ik hier niet bespreken zal, doch waar voor ik naar Oudemans: »De Nederlandsche insecten« verwijst, in welk werk men hierover een uitvoerige beschrijving vindt.

Nadat ik mijn Oliekever genoeg gezien had, liet ik hem met rust, en spoedig was het dier verdwenen. Mijn rust echter, zou niet van langen duur zijn, want ik had nog maar nauwelijks weer een halve boterham op, of ik hoorde een zacht-geruisch vlak bij me, in het gras.

Snel, maar voorzichtig keek ik op. En wat was het? Vlak bij me, zóó dicht bij, dat ik de vurige oogen zag schitteren en de venijnig scherpe tandjes zag blikkeren in zijn halfgeopenden bek, zag ik daar tot mijn groote vreugde een Hermelijn, of Groote Wezel (*Putorius erminea*) natuurlijk reeds in zijn zomerkleed.

Het beest zag me wantrouwig aan. Uit zijn brutalen snoet zou men zeggen dat hij dacht: „Jongens, wat ligt daar in het gras? Ik vrees, dat het die tweebeenige moordenaar is, die mensch heet. Enfin, gelukkig slaapt hij, of is hij dood, er is ten minste in 't geheel geen beweging in.“ Nu ik hield mij dan ook doodstil, durfde haast geen adem te halen, laat staan mijn brood verder op te eten! Plotseling vloog er een troepje spreeuwen over mij heen, waarvan er eenige luid »tsjotterend« op een hek gingen zitten, dat een eindje verder op een dam in de sloot geplaatst, den toegang vormde van den weg tot het weiland.

Deze spreeuwen trokken de aandacht van den Hermelijn. — Zou hij er een kunnen vangen? Hij sloop weg, naar het hek toe, waar ik hem even daarna met lang uitgerekt lichaam naar de vogels zag kijken; deze bespeurden hem echter en verdwenen in snelle vlucht. Een poosje lang, zag ik nu ook de wezel niet meer en kon dus mijn onderbroken maal voortzetten, maar wéér duurde het niet lang, want daar was plotseling onze vriend Hermelijn weer. Hij wilde mij blijkbaar voorbij. Maar hoe te doen? Mijn lichaam besloeg bijna den geheelen wegberm, dus daar kon hij niet langs. Dan maar aan de andere zij van den weg. — Dat was echter gevaarlijk want natuurlijk moest hij zich dan volkomen blootgeven, om den zonnigen weg over te steken.

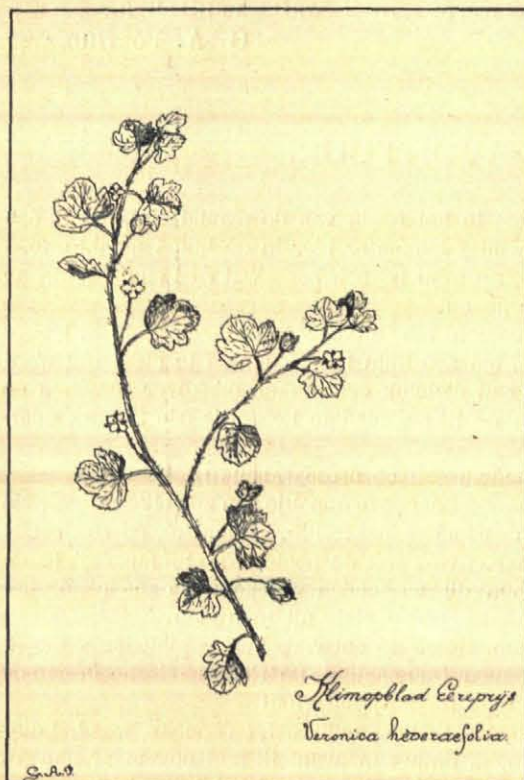
Het was duidelijk te zien welk een tweestrijd zich bij 't diertje afspeelde. Zou hij 't

wagen? Gelukkig leek het logge monster daar in het gras vrij onschadelijk. — Vooruit dus maar. Na lange aarzeling besloot hij dus maar zoo brutaal te wezen en plotseling gleed hij nu, bliksemsnel en in een sierlijke beweging van zijn slank lichaam over den weg en verdween toen aan den overkant, achter den schuins naar de sloot afhellenden berm. Maar nog niet voorgoed. Want het „monster“, het groote gevaar lag daar nog steeds, hoewel hij het niet zien kon, en nog moest hij het voorbij. Nu kwam het dus op voorzichtigheid aan. Telkens zag ik nu van mijn kant, over den anderen bermrand het kopje van 't dier, dat telkens weer een eindje verder, zich er angstig van vergewiste of ik nog wel stil lag.

Dit was zooals ge begrijpt een aller-aardigst gezicht!

Tenslotte was hij nu aan een dam gekomen waar hij, na een laatsten argwanenden blik achter om, in een donker gat verdween. Ik durfde me nu weer bewegen en ging er eens inkijken. Zooals haast wel te verwachten was, bleek er niets te zien te zijn. Toen heb ik van mijn boterhammen een stukje vleesch in het hol gelegd, vlak bij den ingang,

ik wachtte nog een poosje maar er verscheen „niemand“. Het bleek dan ook, dat „mijnheer niet meer thuis“ was, als 't gat tenminste zijn woning was, want even daarna zag ik hem, uit een ander gat, aan den tegenovergelegen kant van den dam komen en toen verdween

hij spoedig tusschen 't jonge gras van het weiland, waar ik hem nog slechts door een lange, slangachtige golving van de pluimen en sprieten volgen kon.

Om eens te zien waar hij naar toeging, „overtrad” ik de wet en het slootje, maar ik heb 't dier niet weer gezien.

Geheel en al tevergeefs was ik echter niet op het weiland gegaan, want langs de sloot groeide zeer veel van het heerlijk, evenals Lieve Vrouwe Bedstroo, naar cumarine geurend Veenreukgras (*Hierochloa odorata* Whlbnbg.), waarvan ik natuurlijk een bosje meegenomen heb, dat met enkele prachtig ontwikkelde Pinksterbloemen ertusschen, in een donker vaasje, een heel goed effect maakte.

Leeuwarden.

G. A. POSTHUMA.

PLANTEN TUSSCHEN DE STRAATSTEENEN.

BIJ het lezen van een artikel van den Heer Heimans over bergplanten in Duitschland ('t is al een paar jaar geleden) viel mij o. a. de passage op, waarin hij 't instinctmatig vermoeden van een plantennaam, te voren nooit gezien of gevonden, speciaal vermeldt. Mij is ook al eens een paar maal hetzelfde gebeurd; ik had het nooit tot verschijnsel durven verheffen, tot ik las, dat het ons aller meester in de waarneming ook zoo gegaan is. Dit geeft mij moed tot de vermelding ervan, en niet alleen bij het vinden van namen met de plant voor mij, maar zelfs op verren afstand en ook bij het ontdekken van vindplaatsen deed ik herhaalde malen dezelfde ervaring op. Wat is het, toeval, instinct? Als een naam niet zoo betrekkelijk los met het voorwerp samenhang, zou men wel haast van bijzonder talent ervan kunnen spreken. Maar bescheidenheid is bovendien ook zoo'n mooie deugd!

Als ik eens naga, hoe ik bijvoorbeeld mijn eerste orchideeën vond, op een regenachtigen tweeden Pinksterdag, naargeestig en grauw. Ik tornde aan 't Voornsche kanaal met m'n fiets tegen een strakken Westenwind op, toen ik, in 't drassige gras op een afstand van stellig 25—30 meter, zoo niet meer, tusschen wuivende rietstengels roode pluimen zag meedeinen. Mijn kameraad lachte mij uit en wou voor kattestaarten geen natte voeten halen, maar of hij gauw kwam helpen bewonderen en een mooi exemplaar uitgraven, toen ik hem toeriep, tot over m'n schoenranden in 't water staande, dat op dit plechtig oogenblik mijn vondst den somberen dag en 't verregende tochtje goedmaakte: m'n vermoeden was juist gebleken, 't waren geen kattestaarten, maar orchideeën en groote ook. En dat op zoo'n afstand!

Zoo ontdekte ik ook door een toeval, en dit te vertellen is het voornaamste doel van dit artikelje, een plantengroei in Rotterdam, op een plaats, waar ik die wel nooit had verwacht. Wel deed ik, door m'n vondsten wijzer geworden, aan 't hooghartig neerzien op Rotterdam en omstreken als plantenvindplaatsen niet meer mee, maar zoo iets was wel verrassend.

Terwijl ik, na een boodschap op een beurtschuit in een van de oude havens van Rotterdam, met handen en voeten terugkrabbelde, tegen de steile plank op naar den wal, zag ik den steenen muur, die in 't water afdaalt overdekt met massa's planten en tot verrukking van m'n vijftienjarig gemoed, tientallen blauwe Geldersche campanula's bengelen.

Mijn heele familie was in Gelderland, ik, vacantieloos, zoolang opgeborgen bij een tante en nu had ik waarachtig toch ook een stukje Gelderland ontdekt. Er stond nog veel meer, zandklokjes, allerlei grassen, vlas, massa's muurleeuwebek.

Eenmaal zoo wijs, snuffelde ik op m'n boodschapwandeltochten van 't kantoor overal rond en er bleken niet veel kademuren zonder planten te zijn.

Ik bewaarde deze vondst steeds heel zuinig voor mijzelf, omdat ik weet hoe onze Rotterdamsche plantenbus-maniakken met zeldzame vondsten raad weten. Hebben Vormschool-